

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 7087/2010, sp. zn. Rvp 7088/2010, sp. zn. Rvp 7284/2010, sp. zn. Rvp 7285/2010 a sp. zn. Rvp 7286/2010, zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoE/248/2010-38 z 15. júla 2010, č. k. 5 CoE/297/2010-51 z 21. júla 2010, č. k. 4 CoE/248/2010-37 z 30. júla 2010, č. k. 4 CoE/256/2010-38 z 30. júla 2010 a č. k. 4 CoE/234/2010-55 z 30. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 7087/2010, sp. zn. Rvp 7088/2010, sp. zn. Rvp 7284/2010, sp. zn. Rvp 7285/2010 a sp. zn. Rvp 7286/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7087/2010.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. októbra 2010 a 15. novembra 2010 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE/248/2010-38 z 15. júla 2010, č. k. 5 CoE/297/2010-51 z 21. júla 2010, č. k. 4 CoE/248/2010-37 z 30. júla 2010, č. k. 4 CoE/256/2010-38 z 30. júla 2010 a č. k. 4 CoE/234/2010-55 z 30. júla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Z obsahu sťažností vyplýva, že sťažovateľka v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ktorej predmetom je aj poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, poskytla viacerým fyzickým osobám úvery, ktoré sa v dôsledku ich nesplácania dohodnutým spôsobom stali predmetom rozhodcovského konania a rozhodnutia. Následne sa sťažovateľka podanými návrhmi na vykonanie exekúcie domáhala u súdneho exekútora na základe exekučných titulov (rozhodcovských rozsudkov) vykonania exekúcií. Žiadosti súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) uzneseniami č. k. 9 Er/123/2010-12 z 31. marca 2010, č. k. 16 Er/2605/2009-11 z 30. marca 2010, č. k. 9 Er/2618/2009-11 z 31. marca 2010, č. k. 15 Er/295/2010-11 z 8. apríla 2010 a č. k. 16 Er/298/2010-16 z 8. apríla 2010 zamietol s tým, že *„rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky a preto nie je spôsobilým exekučným titulom“*. Krajský súd na základe odvolaní sťažovateľky potvrdil napadnutými uzneseniami prvostupňové uznesenia okresného súdu.

Sťažovateľka sa domnieva, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej v petite označené základné práva, čo dokumentovala vlastnou právnou analýzou predmetných vecí, v ktorej okrem iného poukázala na judikatúru ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva a Európskeho

súdneho dvora (napr. na vec vedenú pod C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira alebo vec vedenú pod C-168/05 Mostaza).

Sťažovateľka v sťažnostiach uvádza:

„K zamietnutiu žiadosti došlo z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Uvedené ustanovenia však nedávajú exekučnému súdu, [právomoc] ... preskúmať rozhodcovskú doložku či samotný exekučný titul, ale len posúdiť plnenie priznané exekučným titulom, nakoľko aj zákonná formulácia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok a nie o právnom dôvode, z ktorého plnenie vyplýva a na ktorého základe bol vydaný exekučný titul. ...

Postupom Krajského súdu... bol článok 47 ods. 3 porušený. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, napriek nenamietaniu platnosti rozhodcovskej doložky v samotnom rozhodcovskom konaní alebo nepodaní návrhu na začatie konania podľa ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní bol postupom Krajského súdu... postavený do pozície ako keby takúto žalobu resp. námietku podal, teda ako keby vykonal procesný úkon, hoci tak nikdy nespravil a naopak sťažovateľovým prvým úkonom mohlo byť až odvolanie. V prípade podaných námietok či žaloby povinným by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa či prvostupňového súdu nemohol zaujať ani stanovisko.

Neakceptovateľné je tiež to, že exekučný súd takto postupoval dávno po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského nálezu.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie základných práv „na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy...“ a „na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7087/2010, sp. zn. Rvp 7088/2010, sp. zn. Rvp 7284/2010, sp. zn. Rvp 7285/2010 a sp. zn. Rvp 7286/2010 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, prihliadnúc tiež na totožnosť sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v prvom výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených základných práv postupom krajského súdu a jeho napadnutými uzneseniami.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je subsidiárna, čo znamená, že ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažností vyplýva, že ich podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekučného konania a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vecne posúdili a rozhodli o rozhodcovskom rozsudku (exekučnom titule), ktorý podľa názoru všeobecných súdov *„bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky a preto nie je spôsobilým exekučným titulom.“* V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

Krajský súd v odôvodnení napadnutých uznesení poukazuje v súlade s § 219 ods. 2 OSP na odôvodnenie prvostupňových uznesení okresného súdu. Ten v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedol, že *„súd pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky nemusí byť viazaný návrhom v prípade absolútnej neplatnosti, ku ktorej prihliada z úradnej povinnosti. Rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluvných dojednaniach zmluvy o revolvingovom úvere podľa názoru súdu spĺňa všetky podmienky tak z pohľadu ustanovení § 53, 54 Občianskeho zákonníka platného ku dňu uzatvorenia zmluvy, ako aj z pohľadu Smernice Rady 93/13/EHS (výkladovej pomôcky ustanovení spotrebiteľského práva) kvalifikovaná ako nekalá. Táto doložka je zároveň aj v rozpore s ustanoveniami § 6 ods. 1, § 8 a 9 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, a teda je neplatná. Táto neplatnosť má formu absolútnej neplatnosti.“*

Existujúca, ale neplatná rozhodcovská doložka nemôže byť potom základom právomoci rozhodcovského súdu. Ak si rozhodca svoju právomoc z takto uzavretej doložky odvodil, na ktorom základe následne vydal exekučný titul, nemožno takéto rozhodnutie považovať za rozhodnutie vydané osobou na to oprávnenou. Uvedené spôsobuje, že pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie neprebehlo riadne rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom by bol rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého by mohla byť v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku vedená exekúcia.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol. Predložený rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, a to s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Pre uvedený rozpor exekučného titulu a tým aj i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia nielen s Exekučným poriadkom ale aj úniovým právom, súd žiadosť zamietol v celom rozsahu.“. Okrem toho interpretuje Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá „sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. ...

Pokiaľ vo veci vydal rozhodcovský rozsudok rozhodca, ktorý konal na základe rozhodcovskej doložky, ktorú súd považuje ako celok za neprijateľnú a tým neplatnú v súlade s ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, súd prvého stupňa v konečnom dôsledku správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na výkon exekúcie.“.

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnuté uznesenia krajského súdu boli svojvoľné a zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení, § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení, § 52 a § 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení a smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ústavný súd rovnako poukazuje na právnu úpravu nadväzujúcich právnych predpisov, ako je zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v platnom znení a nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru), ako aj obsahu relevantných dôkazov sú napadnuté uznesenia krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní uznesení okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V neposlednom rade ústavný súd poukazuje tiež na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 (publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997) uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude

spĺňať oĉakávania a predstavy ůĉastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opaĉnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ůS 50/04, III. ůS 162/05).

Pokiaľ s'ťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť ůĉastníkov v konaní podľa ĉl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nezistil svojvoľnosť alebo arbitrárnosť namietaných uznesení krajského súdu v súvislosti s oznaĉeným ĉl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti týchto rozhodnutí ani v súvislosti s namietaným porušením ĉl. 47 ods. 3 ústavy.

Ůstavný súd nezistil príĉinnú súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a s'ťažovateľkou namietaným porušením oznaĉených základných práv a vzhľadom na uvedené bolo potrebné jej s'ťažnosti vo vzťahu k namietaným uzneseniam krajského súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažností ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (ĉl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u ĉ e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2011